

BESTE-ISFAHÂN BESTE

İSMÂİL FENNÎ ERTUĞRUL

Devr-i kebîr

Ah Gön - lü mün hüz
Ah Çek - di ğim â
Ah Ben - vü cû dü
nün - de ben bir
lâ - mı aş. kı
yâ - re ter ket
baş ka lez zet
câ ne min net
mek le vus lat
bul bul bul - mu şum
bul - mu şum
bul - mu şum
(terennüm)
Ah yele lel le le lel ye le lel lel
li ye le lel lel lâ li
yele lel lel li yâr
vay ah a man
"SON"

Beste-İsfahân Beste'nin devâmı

MEYÂN

Cis mi zâ rım

hep a nın fer

mâ nı nın mün -

- kâ - - - - - dı dır

"terennüm'e"

Gönlümün hüznünde ben bir başka lezzet bulmuşum
Çektiğim âlâm-ı aşkı cânî minnet bulmuşum
Cism-i zârım hep anın fermânının münkâdıdır
Ben vücûdû yâre terketmekle vuslat bulmuşum

(Güfte: Kendisi'nin)